Tage Kristian Kristensens prædiken ved konfirmationsgudstjeneste

Taler
Tage Kristian Kristensen
Præst

Dato
11. maj 2019

Sted
Sædden Kirke, Esbjerg

Omstændigheder
Konfirmanderne og præsten havde hvide englevinger på ryggen under gudstjenesten.
Se billede nederst på siden.

Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 1, vers 41 -52

”Konfirmand-fjerkræ”

Måske undrer det mange af jer, hvorfor konfirmanderne er blevet forvandlet til fjerkræ med fine hvide englevinger, siden i alle så dem for ganske lidt siden.

Men jeg *har* jo faktisk sagt til jer forældre ved vores konfirmand-forældreaften, at jeg ville forvandle konfirmanderne til små englebasser. Det er de måske allerede i forvejen – de har i hvert fald været gode og søde over for mig i undervisningen her i kirken.

Men bevingede væsener er ellers ikke et særsyn her i kirken – bare se på vores dåbstræ, der bugner af små bevingede englefigurer som symboler på de over 100 børn, der døbes årligt her i Sædden Kirke.

Tænk også på vores salmer – vi har lige sunget den smukke lovsang af Grundtvig: *Alt hvad som fuglevinger fik* - og i Ingemanns fine julesalme: *Julen har bragt velsignet bud* synger vi hvert år versene:

Frelseren selv var barn som vi,
i dag han lå i sin vugge.
Den have, Guds engle flyve i,
vil Jesus for os oplukke.
Himmerigs konge blandt os bor,
han juleglæden os bringer;

han favner hver barnesjæl på jord
og lover os englevinger.

Vingerne som symboler på, at vi mennesker har hjemsted hos Gud og er mere end blot en krop er der utallige eksempler på i salmerne og Bibelen. Vinger betyder et værn, det betyder beskyttelse og det betyder Guds omsorg som vi for eksempel synger om i salmen *Under dine vingers skygge*.

Alle, store som små, kender jo til de bevingede væsener. Jeg har en samling med udtalelser af børn og unge om hvad engle er for nogle, og her skal I få nogle af deres ekspertudsagn:

Der er for eksempel én, der siger: "at være en engel Det er typisk kvindearbejde" (...) "men det er ikke kun damer, der er engle. Det er kun på glansbilleder. I virkeligheden er engle bare almindelige mennesker, som er bedækket med fjer"

En anden siger: "Der findes to slags engle: almindelige engle og skytsengle. Skytsenglene er skudt ud af en kanon og dem er der mere fart på, og så er de ofte lidt mere stive i håret"

Endelig er der én der siger: "Drenge kan godt være engle, men det er ikke nogen fordel"

Og "Drenge ligner ikke engle. Ikke engang, når de smiler"

Jeg vil fortsætte med at fortælle jer en lille skør historie af forfatteren Kim Fupz Åkeson, som hedder *Da Theodor Thomsen fik vinger*:

Den handler om en helt almindelig dreng, Theodor Thomsen, som bor sammen med sin mor og far i en treværelses lejlighed med altan inde i byen. Helt almindelig er han – lige indtil han en morgen ude på badeværelset foran spejlet opdager, at han har fået vinger. To pæne, hvide vinger. Fuldstændig ligesom dem engle og svaner plejer at bruge.

Ovre i skolen breder der sig en vis uro, da de andre børn opdager, at han har fået dem. Læreren bliver tydeligt utilpas. – Elever med vinger, det har jeg så afgjort aldrig hørt om, udbryder han og tager øjeblikkeligt Theodor med op til skoleinspektøren. Heller ikke skoleinspektøren er vant til den slags. Og efter at

have kigget lidt på vingerne, beslutter han sig for at sende drengen hjem fra skole. – Eleven må gå hjem og blive der, til det er gået over. Det er jo ikke nogen hønsegård, det her, siger han.

Da Theodor kommer hjem, opdager hans mor også, at han har fået vinger (hun har været for optaget af at skulle på udsalg til at lægge mærke til det før). Og hun vil straks til læge med ham. – Men vi tager en taxa derhen! Sæt nogen så dig med vinger strittende ud til alle sider. Jeg ville dø! siger hun.

Og så kommer Theodor til læge. Lægen undersøger ham grundigt. Og giver ham piller. 3 til hverdag og en ekstra om søndagen. Og så tager Theodor og hans mor hjem igen.

Heller ikke Theodors far bryder sig om vingerne, da han kommer hjem fra arbejde og ser dem. Hvis pillerne ikke har hjulpet til næste dag, må de straks tage på hospitalet og få dem opereret væk.

Theodor bliver lidt ked af det. Om natten har han svært ved at sove. Vingerne er så hvide og pæne, og han vil garanteret komme til at savne dem, tænker han.

Men næste morgen tager de af sted til hospitalet alligevel. Theodors forældre kan slet ikke forestille sig, at Theodor skulle kunne blive til noget, f.eks. bankassistent eller noget andet fornuftigt, med sådan nogle vinger.

Allerøverst oppe på hospitalet slår overlægen, som er den klogeste læge, først videnskabeligt fast, at det er vinger, Theodor har på ryggen. Derpå beslutter han straks at gøre noget ved sagen.

– Læg du dig på briksen, unge mand. Så får du et lille stik i armen og når du vågner, er dine grimme vinger væk og borte, siger han.

Men Theodor har slet ikke lyst til at blive stukket og endnu mindre til at miste sine hvide vinger.

Han står der ved siden af briksen og opdager, at vinduet står åbent. Og så slår det ned i ham: Det er jo det vinger er til! Og så gør han det, der må gøres. Træder op på briksen og lige ud af vinduet. Det giver et lille sug i maven, men så basker han med vingerne og svinger sig til vejrs. Drejer rundt, dykker ned og stiger op

igen.

Inde hos overlægen besvimer hans mor og far. Mens en lille pige nede på gaden peger begejstret op på ham: – Når jeg bliver stor, vil jeg også have vinger, siger hun til sin mor.

Men moren hører ikke efter. Og Theodor flyver bare. Højere og højere flyver han. Aldrig har han følt sig så godt tilpas.

Se denne lille skøre beretning minder mig om noget. Noget vigtigt og væsentligt.

Den minder mig om beretningen om Jesus, der som tolvårig blev væk fra sine forældre i storbyen Jerusalem under påskefesten, for Jesus var, ligesom jer konfirmander, i den alder, hvor man begynder at blive lidt "flyvsk" og gå sine egne veje. Man begynder at tænke sine egne tanker, man begynder at have holdninger, og man begynder at få mere og mere selvstændighed. Man er godt i gang med at blive sig selv. Man skal blive den man er – og det tager tid – det tager et helt liv faktisk.

Og ligesom Jesus i beretningen selv søger til templet, er I konfirmander også selv søgt til kirken og I har besluttet jer for at blive konfirmeret her i Guds hus i dag den 11. maj 2019 – og det er jo ikke en selvfølgelighed, at I vælger det i en tid, hvor mange unge mennesker også vælger den såkaldte nonfirmation til - og dermed kirken fra, **selvom** de måske oprindeligt er døbt.

I konfirmander vælger at gennemgå dåbsoplæringsundervisiningen og at blive konfirmeret her i kirken, fordi i er døbt og fordi i dermed hører kirken til, og min pointe med at iklæde Jer vinger og inddrage fortællingen om drengen Theodor Thomsen, der også pludselig fik vinger, er der flere grunde til.

For selvfølgelig er den historie også en historie om et ungt menneske, der er ved at frigøre sig fra sine forældre. Han er ved at udvikle selvstændighed og styrke, og han vil gå sine egne veje. Han bliver bogstavelig talt mere "flyvsk".

Hans navn *Theodor* er også ret interessant – for det et ikke bare et smart navn, som han har fået af sine designer-forældre.

Navnet Theodor kommer af det græske Θεόδωρος (*Theodōros*), og det betyder:

Guds gave.

Og så kommer vi til en anden pointe med historien om Theodor, Guds gave, der pludselig gror vinger.

For her i kirken siger vi jo også, at I konfirmander er, Guds gave, Guds børn. Det er ikke noget i først begynder med at være, når I bliver døbt, men det forkynder vi, at I er ved dåben.

I er også Guds gave til jeres forældre, der elsker Jer og har sat alle sejl til for at dagen i dag skal blive fantastisk for jer.

Men fortællingen om Theodor, Guds gave, der pludselig får vinger, kan også minde os om, at det at være døbt, det at blive Guds barn, det er også at få vinger, så at sige.

I dag ved Jeres konfirmation bekræfter I selv, at i vil høre til her i kirken at i ønsker at bekende jer til kristendommen.

I er døbt til at tilhøre kirken og Kristus. Kristendommen taler menneskelivet op. Den siger ikke, at I "bare" er en krop med bevidst intelligens, eller, at I "kun" er en mekanisk maskine af kød og blod, hvor alting kan reduceres til kemiske processer.

Vi siger, at I er meget mere end det. Vi siger, at I har ånd og at I har vinger til at flyve højere op og hæve Jer over det menneskesyn, der vil tale livet ned.

I er Guds Børn, Guds gave til Ham selv, til Jer selv, til jeres forældre, og I er skabt til at leve et liv i tro, håb og kærlighed. Det er dét, I er blevet døbt til, og da I blev døbt, fik I, så at sige, vinger. I fik ånde- og vingefang, som vi indledningsvis sang i salmen *Alt hvad som fuglevinger fik*.

De vinger skal I være stolte af, ganske ligesom Theodor Thomsen var det og ikke ville have dem fjernet, selvom lægerne forsøgte med både pilleri og kirurgi.

Nej, I skal passe på jeres vinger og I skal bruge dem til det samme som Theodor Thomsen gjorde. Ikke, at i skal hoppe ud af vinduer og forsøge at flyve med de vinger, som jeg har købt til Jer i BR – der stod nemlig på brugsanvisningen en

advarsel om, at man ikke kunnne flyve med dem i virkeligheden!

Nej i skal gøre som Theodor Thomsen gjorde i den forstand at I skal bruge jeres vinger til at flyve højt og tænke stort – om jer selv, om andre, ja om livet - hele livet. Det er i sig selv et mirakel at være til.

Brug jeres vinger til den frie flugt. Brug dem til at se tingene højt oppefra - i fuglesperpektiv, det bliver verden og livet kun større af.

Glem frøperspektivet – det bliver alting fladt af og uden udsyn og horisont.

Jeg vil i den forbindelse afslutte med at fortælle jer endnu en lille historie, der også handler om vinger.

Den handler om ørnen og dens unger og lyder sådan her:

Engang blev ørnen spurgt: Hvorfor opdrager du dine

unger så nær ved solen?

Hvorfor skal de lære at flyve helt deroppe, hvor vingerne strejfer himmelhvælvingen og regnbuen, og hvor deres vilde skrig går i ét med stjernesangen?

Ørnen svarede: Hvordan skulle mine unger ellers lære at flyve og søge imod lyset? Hvordan skulle de få dristighed og lære at håbe vildt?

Jeg opdrager mine unger nær solen, for at de skal blive ukuelige og modige og flyve over alle afgrunde og imod de værste storme.

Mine unger skal ikke krybe forskræmte over jorden, de skal være frie fugle.

Og det er med os mennesker som det er med ørne.

Når nogen skal døbes her i sognet bæres, eller går de ind i sognets højeste hus, hvis tag rækker op i uendeligheden. Herinde rører den almægtige Guds egen hånd ved den, der skal døbes, og her lyder hans løfte om evighedslivet uden for tidens flygtige strøm, om en hjemstavn og et uflytteligt sted.

Ligesom ørnen ønsker Gud at give sine menneskebørn den vildeste og videste udsigt og det bredeste perspektiv på livet. Det bredeste vingefang.

Også vi har en afgrund under os, som ørneungerne har det, når de kastes ud over redens kant.

Men altid flyver den gamle ørn med sit mægtige vingefang under for at gribe, hvis nogen skulle falde for alvor.

Alt, hvad der lever, må jo falde engang – også vi mennesker skal en gang falde til jorden.

Det ved vi godt, men her i kirken hører vi, at alt, hvad der falder, det falder ned i Guds mægtige hånd.

Ja, på den måde giver dåben og konfirmationen os mennesker ny luft under vingerne og det er det som Gud har tænkt sig med den.

Kære konfirmander!

Tillykke med jeres vinger, brug dem flittigt og flyv højt

For som vi sang til indledning:

Min sjæl, du har af alt på jord
i tanken og din tunges ord
de allerbedste vinger,
og friest er dit åndefang,
når dybt du drager det i sang,
så højt i sky det klinger.

Disse ord er sagt til jer.

Til os alle!

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.

Amen

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Konfirmationstale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/tage-kristian-kristensens-praediken-ved-konfirmationsgudstjeneste-2019